

Jumalan armovalinta

Room. 11:1-16

1. Kysyn siis: **ei kai Jumala ole hylännyt kansaansa?** Ei tietenkään! Olenhan minäkin israelilainen, Abrahamin jälkeläinen ja Benjaminin heimoa.

2. Ei Jumala ole hylännyt kansaansa, jonka hän on **ennalta tuntenut**. Vai ettekö tiedä, mitä Raamattu sanoo Eliasta? Hän syyttää Jumalan edessä Israelia:

3. "Herra, he ovat tappaneet sinun profeetasi ja hajottaneet sinun alttarisi. Minä yksin olen jäänyt jäljelle, ja minunkin henkeäni he tavoittelevat."

4. Mutta mikä on Jumalan vastaus hänelle? **"Minä olen jättänyt itselleni seitsemäntuhatta miestä, jotka eivät ole notkistaneet polveaan Baalille."**

5. Samoin on **tänäkin aikana olemassa jäännös armon valinnan mukaan**.

6. Jos kerran **valinta on armosta**, se ei ole silloin teoista, muutenhan armo ei enää olisikaan armo.

7. Miten siis on? Mitä Israel tavoittelee, sitä se ei ole saavuttanut, mutta **valitut ovat sen saavuttaneet. Muut ovat paatuneet**,

8. niin kuin on kirjoitettu: **"Jumala on antanut heille uneliaisuuden hengen, silmät, joilla he eivät näe, ja korvat, joilla he eivät kuule."** Näin on tänäkin päivänä.

9. Ja Daavid sanoo: "Tulkoon heidän pöytänsä heille ansaksi ja pyydykseksi, lankeemukseksi ja kostoksi.

10. Pimentykööt heidän silmänsä, etteivät he näe, ja paina heidän selkensä pysyvästi kumaraan."

11. Kysyn vielä: **eivät kai juutalaiset sen vuoksi ole kompastuneet, että jäisivät lankeemukseensa?** Eivät tietenkään, vaan heidän rikkomuksensa on koitunut **pakanoille pelastukseksi, että he itse tulisivat kateellisiksi**.

12. Mutta jos heidän rikkomuksensa on maailmalle rikkaudeksi ja heidän tappionsa pakanoille rikkaudeksi, **kuinka paljon enemmän heidän täyteytensä!**

13. Teille pakanoille sanon: koska olen pakanoiden apostoli, minä pidän virkaani kuniassa,

14. herättääkseni, jos mahdollista, heimolaisiani kateuteen ja pelastaakseni edes muutamia heistä.

15. Jos kerran heidän hylkäämisensä on koitunut maailmalle sovituksesi, **mitä muuta heidän armoihin ottamisensa merkitsee kuin elämää kuolleista?**

16. Jos uutislyhde on pyhä, niin on myös koko taikina, ja jos juuri on pyhä, ovat myös oksat.

Valittu kansa

Millainen on Israelin kohtalo ollut halki vuosisatojen? Miten Jumala on kohdellut valitsemaansa kansaa? Miksi Israelin paatumuskaan ei estä Jumalan suunnitelmien toteutumista sen elämässä? Millaisesta valinnasta on kysymys Israelin kohdalla? Miten uskovon kristityn tulee suhtautua juutalaisiin, jotka eivät usko? Millainen tulee olemaan Israelin lopullinen kohtalo? Paavali avaa Roomalaiskirjeen 11. luvussa Jumalan suunnitelmaa Israelin kansan kohdalla.

Eräs valistusajan saksalainen keisari, joka ei uskonut Raamatun olevan Jumalan sanaa, kutsui luokseen erään kristityn miehen ja pyysi, että tämä lyhyesti todistaisi, että Raamattu on totta ja pitää paikkansa. Mies vastasi, että hän ei tarvitse asian todistamiseen muuta kuin yhden sanan. Se on **juutalaiset**.

Kuultuaan Israelin valtion perustamisesta vuonna 1948 eräs liberaaliteologi, joka ei myöskään uskonut Raamatun arvovaltaa, joutui sanomaan: "Raamatun profetiat näyttävät toteutuvan inhottavan kirjaimellisesti." Tässä kohden on syytä huomauttaa, että monet Raamatun profetiat on annettu sellaisessa muodossa, että emme

niiden perusteella kykene ennustamaan tulevaisuutta yksityiskohtaisesti, mutta voimme tunnistaa ennustetut tapahtumat sitä mukaan kuin ne esiintyvät.

Israelin tie

Vanhan testamentin lukija saattaa ihmetellä, miten surkeasti Israelin kansan historia kehittyi huolimatta siitä, että Jumala valitsi sen erityiseksi omaksi kansakseen. Jo Aabrahamille annettiin suunnattoman suuret lupaukset: Israel tulisi olemaan Jumalan valittu kansa, se saisi ikuisiksi omaisuudekseen maan ja se tulisi olemaan siunaus kaikille muille kansakunnille. Lupausten perusteella olisi luullut, että kansakunnan elämä Egyptin orjuudesta vapauttamisen jälkeen tulisi olemaan pelkkää loistoa.

Kansa sai tehtäväkseen puhdistaa entuudestaan maassa asuvat heimot, jotka elivät syvässä turmeluksessa ja ansaitsivat syntiensä vuoksi Jumalan tuomion. Vaikka hetkeksi kansakunta pääsi suureen vaurauteen ja kukoistukseen Daavidin ja Salomon aikana, siitä alkoi syvä alamäki. Kansa käänsi selkänsä Jumalalle, vaikka Jumala lähetti sille lukuisia profeettoja varoittamaan seurauksista. Israelin historia oli toistuvaa kertomusta luopumuksesta.

Lopulta Jumala joutui toteuttamaan ne kiroukset, jotka hän oli luvannut uskottomuudesta Häntä kohtaan. Kansa joutui kokemaan samoja tuomioita, kuin ne kansat, jotka se oli karkottanut, koska se oli langennut samaan turmelukseen ja epäjumalanpalvelukseen kuin nekin. Jumala teki kuitenkin sen erotuksen, että Hän ei milloinkaan ole tuhonnut omaa kansaansa täydellisesti. Käsittämättömässä armossaan Hän valitsi aina joukosta muutamia, jotka saivat viedä eteenpäin sitä tehtävää, jonka Jumala on sille suunnitellut. Pakkosiirtolaisuudesta palannut jäännös oli noin 60 000 henkeä, kun sitä ennen kansaa oli ollut yli miljoona. Jäännös joutui asumaan orjina omassa maassaan suurvaltojen hallitsemina lyhyttä itsenäisyyden jaksoa lukuun ottamatta.

Nyt Paavalin kirjoittaessa kirjettään Israel oli jälleen kansakuntana hylännyt tehtävänsä kieltämällä ja tappamalla oman Messiaansa ja Pelastajansa Jeesuksen Kristuksen. Edessä oli Jerusalemin kauhea hävitys ja sitä seurannut vuosisatoja kestänyt hajotus muiden kansojen sekaan käsittämättömän suurten kärsimysten ikään kuin ajaen takaa tuota Jumalalle selkänsä kääntänyttä kansakuntaa. Syvä paatumus evankeliumin sanalle on kulkenut yhtä matkaa. Se jatkuu vielä tänäänkin, vaikka Jumala on jo alkanut koota kansaansa luvattuun maahan. Valtio perustettiin siis 1948 ja tätä kirjoittaessani jo yli puolet maailman juutalaisista on palannut Israeliin. Olemme näkemässä seuraavan Jeesuksen profetian toteutumista:

"Monet kaatuvat miekan terään, toiset viedään vangeiksi kaikkien kansojen sekaan, ja pakanat tallaavat Jerusalemiä, kunnes pakanoiden ajat täyttyvät." (Luuk. 21:24)

Ei kuitenkaan hylätty

Kaikki mennyt ja tuleva silmiensä edessä Paavali kääntyy lukijoihinsa puoleen, joista osa oli uskoon tulleita juutalaisia ja osa pakanakristittyjä:

Kysyn siis: ei kai Jumala ole hylännyt kansaansa? Ei tietenkään! Olenhan minäkin israelilainen, Abrahamin jälkeläinen ja Benjaminin heimoa. Ei Jumala ole hylännyt kansaansa, jonka hän on ennalta tuntenut. (1-2)

Tämän selkeän vastauksen äärellä on kysytty, tarkoittiko Paavali sitä, että todellinen Israel on vain Paavalin tavoin Jeesukseen uskovat juutalaiset, vai sitä, että myös

vielä luopumuksessa oleva kansakunta olisi edelleen Jumalan valitsema ja että sillä tulisi olemaan merkittävä tehtävä vielä tulevaisuudessakin Jumalan suunnitelmissa. Luvun loppuosassa Paavali avaa Jumalalta saamaansa ilmoitusta Israelin tulevaisuudesta niin, että koko Israel – siis sekin osa, joka vielä silloin oli ja nytkin on paatumuksen vallassa, on pelastuva kokonaisuudessaan.

Vain yksi pelastustie

Tässä yhteydessä on tehtävä kuitenkin tärkeä huomautus. Paatumuksen vallassa oleva ihminen ei ole pelastunut. Juutalaisella ja ei-juutalaisella on vain yksi tie pelastukseen, se on usko Jeesuksen Kristukseen omakohtaisena Vapahtajanaan. Paatumuksen vallassa oleva juutalainen ei siis ole pelastunut vaan Jumalan tuomion alla. Eikä juutalaisille ole valmistettu toisenlaista pelastustietä kuin ei-juutalaisille. Mutta silti Jumala valitsi Israelin tiettyyn käyttöön koko pelastussuunnitelman toteuttamisessa eikä kansan valtaosan paatumuskaan ole tehnyt Jumalan suunnitelmaa tyhjäksi.

Valittujen vähemmistö

Paavali perustelee asiaa esimerkillä:

Vai ettekö tiedä, mitä Raamattu sanoo Eliasta? Hän syyttää Jumalan edessä Israelia: "Herra, he ovat tappaneet sinun profeettasi ja hajottaneet sinun alttarisi. Minä yksin olen jäänyt jäljelle, ja minunkin henkeäni he tavoittelevat." Mutta mikä on Jumalan vastaus hänelle? "Minä olen jättänyt itselleni seitsemäntuhatta miestä, jotka eivät ole notkistaneet polveaan Baalille." (2-4)

Halki koko Israelin historian on ollut valittujen eli pelastuneiden saattue, vaikka se on usein ollut mitättömän pieni vähemmistö Israelin kansan seassa. Mutta juuri tuon vähemmistön tähden Jumala ei missään vaiheessa ole hyljännyt kansaansa. Vähemmistö on hengellinen Israel eli pelastettujen Israel, johon sitten myös pakanakristityt liitettiin. Mutta myös luonnollisella Israelilla on edelleen paatuneenakin tehtävä Jumalan suunnitelmassa.

Jumalan sanan vastaanottaneilla ja pelastetuilla on myös erityinen tehtävä sillä juuri heidän tähtensä Jumala vielä säästää kansan lopulliselta tuholta ja tuomiolta samaan tapaan kuin Sodomian ja Gomoran olisi pelastanut se, että niiden keskeltä olisi löytynyt uskollisten jäännös. Myöskään Suomen kansan historiaa ei ratkaise Jumalalle selkensä kääntänyt enemmistö, vaan se löytyykö keskuudestamme riittävän suuri uskovien vähemmistö.

Armovalinta

Samoin on tänäkin aikana olemassa jäännös armon valinnan mukaan. Jos kerran valinta on armosta, se ei ole silloin teoista, muutenhan armo ei enää olisikaan armo. (5-6)

Jumala tekee kaksi valintaa. Hän valitsee ihmisen pelastukseen Jeesuksessa Kristuksessa. Sitten Hän valitsee myös ihmisiä ja kansoja tiettyyn tehtävään. Edellistä eli valintaa pelastukseen Paavali kuvaa Efesolaiskirjeessä näin:

Jo ennen maailman perustamista hän valitsi meidät Kristuksessa olemaan pyhiä ja nuhteettomia hänen edessään. Rakkautessaan hän jo edeltä määräsi meidät yhteyteensä, omiksi lapsikseen, Jeesuksen Kristuksen kautta, oman hyvän tahtonsa mukaan, armonsa kirkkauden ylistykseksi. Tämän armon hän on lahjoittanut meille

siinä Rakastetussa, jossa meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksi saaminen hänen armonsa rikkauden mukaan. (Ef. 1:4-7)

Valinta pelastukseen kohdistuu Jeesuksen Kristuksen kautta meihin. Ketään ei siis valita pelastukseen muuta tietä kautta kuin Jeesuksen kautta. Ketään ei olisi voitu valita pelastukseen, ellei Jeesus jo ennen maailman luomista iankaikkisuudessa olisi luvannut Isälle tulewansa sovittamaan syntiin lankeavien synnit. Valinta on armosta, sillä kenelläkään syntiin langenneella ei ole oikeutta sitä saada. Sen saa pelkää Jumalan hyvydestä, laupeudesta ja armosta. Syyn valintaan hankki meille Jeesus Golgatan uhrillaan ja ylösnousemuksellaan. Korostan, että valinta pelastukseen on aina valinta Jeesukseen. Viime kädessä valinnan kohde on itse Jeesus Kristus. Hänen yhteydessään ihminen on pelastukseen valittu. Yhdessäkään pelastukseen valitussa itsessään ei ole mitään syytä tai perustetta siihen, että juuri hänet valittiin.

Armovalinta ei myöskään tarkoita sitä, että muut valittaisiin kadotukseen, sillä Jumala ei tahdo yhdenkään ihmisen hukkuvan. Kadotukseen joutuvat saavat pelkkää oikeutta, kun heidät tuomitaan tekojensa mukaan. Kadotukseen joutuvat paaduttavat itse sydämensä ja ovat siis kokonaan itse vastuussa omasta hukkumisestaan.

Valinta tehtävään

Valinta tiettyyn tehtävään niin yksilön kuin kansakunnankin kohdalla perustuu Jumalan suunnitelmaan. Jumala käyttää tehtävissä sekä pelastuneita että niitä, jotka ovat kääntäneet selkänsä Hänelle. Viime kädessä kadotukseen joutuvatkin tulevat todistamaan Jumalan oikeudenmukaisuudesta ja pyhydestä viimeisellä tuomiolla, sillä silloin hekin polvistuvat Jeesuksen edessä ja tunnustavat Jumalan kunniaaksi, että Jeesus on Herra. Valinta tiettyyn tehtävään Jumalan pelastussuunnitelmassa koskee myös paatunutta ja vielä pelastuksen ulkopuolella olevaa Israeliakin.

Paatumuksen mekanismi

Miten siis on? Mitä Israel tavoittelee, sitä se ei ole saavuttanut, mutta valitut ovat sen saavuttaneet. Muut ovat paatuneet, niin kuin on kirjoitettu: "Jumala on antanut heille uneliaisuuden hengen, silmät, joilla he eivät näe, ja korvat, joilla he eivät kuule." Näin on tänäkin päivänä. Ja Daavid sanoo: "Tulkoon heidän pöytänsä heille anksaksi ja pyydykseksi, lankeemukseksi ja kostoksi. Pimentykööt heidän silmänsä, etteivät he näe, ja paina heidän selkänsä pysyvästi kumaraan." (7-10)

Paatumuksen vallassa oleva Israel ei saavuttanut pelastusta, vaikka tavoittelikin sitä. Syyn Paavali avasi jo luvun 9 luvussa:

Mitä me siis sanomme? Että pakanat, jotka eivät tavoitelleet vanhurskautta, ovat saaneet vanhurskauden, nimittäin uskosta tulevan vanhurskauden. Sitä vastoin Israel, joka tavoitteli vanhurskautta lakia noudattamalla, ei sitä saavuttanut. Miksi ei? Siksi, että se ei perustunut uskoon vaan tekoihin. (9:30-32)

Teoin pelastusta tavoitteleva ihminen luottaa pohjimmiltaan itseensä eikä Jumalaan. Mutta siitä seuraa paatumus, kun Jumala kutsuu ihmistä parannukseen ja turvaamaan uskossa Jeesukseen Kristukseen.

Jumala haluaa siis pelastaa ihmisiä, niin juutalaisia kuin pakanoitakin. Siksi Hän kutsuu heitä luokseen Sanansa kautta vetoamalla heidän omaantuntoonsa. Vaikka

ihminen kuulee kutsun, hän voi torjua sen. Jumalan sanan torjunta on epäuskon varsinainen olemus. Kysymys ei siis ole jonkinlaisesta uskon puutteesta vaan tietoisesta sanan hylkäämisestä. Kutsu saattaa toistua useita kertoja, mutta mitä useammin se tapahtuu, sitä heikommin omatunto enää reagoi siihen. Käy niin kuin kosken varrella asuvalle ihmiselle, että hän ei enää lainkaan huomaa kosken kohinaa. Lopulta Jumala työntää samaan suuntaan eli paaduttaa ihmisen, mutta se ei kuitenkaan ole peruuttamaton tila niin kuin jae 11 osoittaa: *Kysyn vielä: eivät kai juutalaiset sen vuoksi ole kompastuneet, että jäisivät lankeemukseensa?*

Kuinka kauan?

Saattaa kuulostaa oudolta, että Jumala, joka tahtoo kaikkien ihmisten pelastumista, paaduttaa ihmisiä niin kuin Israelin kohdalla tapahtui. Jo Jesaja sai merkillisen tehtävän julistaa Israelin kansalle paatumusta:

Niin Herra sanoi: "Mene ja sano tälle kansalle: 'Kuulemalla kuulkaa älkääkä ymmärtäkö, näkemällä nähkää älkääkä käsittäkö.' Paaduta tämän kansan sydän, koveta sen korvat, sokaise sen silmät, ettei se näkisi silmillään, ei kuulisi korvillaan, ei ymmärtäisi sydämellään eikä kääntyisi ja tulisi parannetuksi." Minä kysyin: "Kuinka pitkäksi aikaa, Herra?" Hän vastasi: "Siihen asti, kunnes kaupungit ovat autioina, asukkaita vailla ja talot tyhjinä ihmisistä, kunnes pellot on hävitetty autioiksi. Herra karkottaa ihmiset kauas, ja suuri autius tulee keskelle maata. Jos siellä on jäljellä kymmenesosakin, niin sekin hävitetään. Mutta niin kuin tammesta ja rautatammesta jää kaadettaessa kanto, niin jää siitäkin. Se kanto on pyhä siemen." (Jes. 6:9-13)

Paavali lainaa Daavidin rajua rukousta samassa tarkoituksessa.

Daavid sanoo: "Tulkoon heidän pöytänsä heille ansaksi ja pyydykseksi, lankeemukseksi ja kostoksi. Pimentykööt heidän silmänsä, etteivät he näe, ja paina heidän selkänsä pysyvästi kumaraan."

Jesaja tajusi, ettei Jumalan lopullinen tahto ollut paaduttaa kansaa. Siksi hän kysyi Herralta: "Kuinka pitkäksi aikaa?" Jesaja oli juuri saanut itse omat syntinsä anteeksi ja tiesi, että Jumalan syvin halu on antaa anteeksi ja pelastaa. Mutta kansan oli niin paaduttanut sydämensä ja eli niin syvässä syntielämässä, että mikään kutsu parannukseen ei mennyt lävitse. Siksi Jumala piti julistaa kansalle paatumusta, herättää se tuomioittensa avulla näkemään oma syntinsä, että edes muutamat kääntyisivät ja pelastuisivat. Luulen, että tämän päivän suomalaisillekin tulisi julistaa paatumusta eikä Jumalan armoa, sillä vasta syntinsä tunteville ja tunnustaville armolla on merkitystä.

Jumalan suunnitelma

Kysyn vielä: eivät kai juutalaiset sen vuoksi ole kompastuneet, että jäisivät lankeemukseensa? Eivät tietenkään, vaan heidän rikkomuksensa on koitunut pakanoille pelastukseksi, että he itse tulisivat kateellisiksi. Mutta jos heidän rikkomuksensa on maailmalle rikkaudeksi ja heidän tappionsa pakanoille rikkaudeksi, kuinka paljon enemmän heidän täyteytensä! (11-12)

Israel on kyllä nyt vielä kansakuntana paatumuksen tilassa, mutta se ei ole sen lopullinen tila. Jumala haluaa heidänkin nousevan ja pääsevän kansakuntana osalliseksi pelastuksesta. Mutta nytkin paatumuksen keskellä Jumala käyttää sitä pakanoiden pelastukseksi. Israelin paatumus johti siihen, että kristillinen seurakunta alkoi levitä voimakkaasti pakanakansojen keskuuteen. Aabrahamin sama siunaus

Jeesuksessa Kristuksessa alkoikin toteutua ensin muiden kansojen osalta ja vasta sen jälkeen tulisi Israelin vuoro.

Myös yksilötasolla paatumuksen ei tarvitse olla viimeinen sana hyvinkin syvällä synnissä elävälle ihmiselle. Herra haluaa ja voi kovimmankin panssarin murtaa ja ottaa sitten käyttöönsä pahimman vastustajansakin niin kuin Paavalin. Suomessakin olemme nähneet, miten paatuneesta murhamiehestä voi tulla evankelista, jonka julistus tavoittaa monien ihmisten sydämiä.

Vastaavasti Israel tulee Jumala suunnitelmassa näyttelemään suurta ja ihmeellistä osaa toisten kansojen evankelioimisessa, kun se kääntyy pois paatumuksestaan Herran puoleen.

Evankeliumi edelleen juutalaisille

Teille pakanoille sanon: koska olen pakanoiden apostoli, minä pidän virkaani kunniaassa, herättääkseni, jos mahdollista, heimolaisiani kateuteen ja pelastaakseni edes muutamia heistä. Jos kerran heidän hylkäämisensä on koitunut maailmalle sovituksiksi, mitä muuta heidän armoihin ottamisensa merkitsee kuin elämää kuolleista? Jos uutislyhde on pyhä, niin on myös koko taikina, ja jos juuri on pyhä, ovat myös oksat.(13-16)

Vaikka Paavali näki, että juutalaiset olivat valtaosaltaan paatumuksen vallassa ja vaikka juutalaiset yrittivät kaikin keinoin vainota ja tappa hänet, hän ei missään vaiheessa lakannut rukoilemasta oman kansansa puolesta ja julistamasta evankeliumia kaikille tapaamilleen juutalaisille. Siinä hän ei katsellut pelkästään vaatimattomiin tuloksiin, kun vain muutama harva juutalainen halusi kuunnella häntä, vaan hän suuntasi katseeseensa siihen suurenmoiseen tulevaisuuteen Israelin kansan osalta. Sen Jumala oli erityisellä tavalla ilmoittanut hänelle. Israel tulisi koko kansakuntana "heräämään kuolleista" niin, että luonnollisesta Israelista tulisi hengellinen Israel.

Meidänkin tehtävämme on jatkaa evankeliumin julistusta juutalaisille, vaikka he ovat edelleen kaikkein vaikeimmin tavoitettava kansakunta. Toki nytkin sen keskellä elää pieni uskollisten vähemmistö, messiaaninen seurakunta. Mutta viimeistään Jeesuksen toisen tulon yhteydessä saamme nähdä Israelin nousemisen hengellisestä kuolemasta uuteen elämään.

Omaa kansaamme ja sen paatumusta katsellessamme tehtävämme on toisaalta julistaa sille sen paatumusta mutta samalla julistaa evankeliumia niille, joiden sydämet Jumalan sana murtaa parannukseen.

Pastorin rouvan Masami Yokotan tie

Kansakouluajanani naapurustossamme asui kristitty perhe, joka piti kodissaan pyhäkoulua. He kutsuivat minua usein mukaan, mutta koin vastenmielisyyttä Jumalan rukoilemista kohtaan enkä mennyt kertaakaan mukaan. Mutta olin saanut ystävältäni Raamatun, jota myös lueskelin. Siksi minulla oli myönteinen asenne kristinuskoa kohtaan. Vuosi sodan päättymisestä (1946) äitini sairastui ja kuoli. Isäni oli työtön ja elimme syvässä köyhydessä. Siksi minun oli pakko lähteä töihin markkinoimaan henkivakuutuksia, vaikka sairastin keuhkotautia. Työtovereitteni joukossa oli kristitty, joka kutsui minut mukaansa kirkkoon, kun kuuli, että luin Raamattua.

Koska suurin haluni silloin oli päästä köyhyyden kuopasta, ajattelin, että menemällä kirkkoon Jumala auttaisi minua. Tuolloin uskonto merkitsi minulle samaa kuin ajallisten etujen saamista.

Ensi kertaa jumalanpalvelukseen osallistuessani minusta tuntui kuin olisin tullut aivan uuteen maailmaan. Osallistujien kasvoilla loisti ilo ja he ottivat minut lämpimästi vastaan. Se teki minuun syvän vaikutuksen. Seurakuntalaisten ystävällisyyden vuoksi kirkkoon meno oli hauskaa, mutta papin puheista en ymmärtänyt mitään. Erityisesti puhe siitä, että Jeesus Kristus kuoli ristin puulla meidän syntiemme sijaissovittajana, oli minulle täysin käsittämätöntä, vaikka asiaa korostettiin kyllästymiseen asti. Viesti Jumalan rakkaudesta ylitti täysin ymmärrykseni.

Olin pettynyt siitä, että elämiseemme ei tullut mitään helpotusta, vaikka osallistuin innokkaasti jumalanpalveluksiin. Pikemminkin jouduin viemään isoja kantamuksia panttilainaan moon selvittääksemme taloudellisesti jotenkin eteenpäin. Olin tyytymätön, kun en saanut mitään vapautusta ahdinkoomme.

Siinä tilanteessa erään ystäväni suosituksesta aloin seurustelun erään miehen kanssa avioliittoaikain. Hän ei ollut kokenut sodan aikana menetyksiä ja oli kohtalaisen varakas. Siksi olin enemmän kiinnostunut hänen omaisuudestaan kuin hänestä itsestään. Aloin seurustelun salaten tuberkuloosini. Mies puolestaan asetti avioliiton ehdoksi sen, etten kävisi kirkossa. Asia oli minulle hiukan vaikea, mutta lopulta hylkäsin Kristuksen ja valitsin avioliiton. Isäni vastusti avioliittoamme, mutta koska en pitänyt isästäni, halusin mahdollisimman pian pois kotoa, en kuunnellut häntä. Tietämättä sitä, että mies petti minua, uskoin hänen kauniita puheitaan ja elätelin unelmaa onnellisesta avioliitosta.

Mutta suhde, joka perustui molemminpuoliseen pettämiseen, johti sielun ja ruumiin turmelusta kohti. Vaikka tajusin, että tuollainen suhde olisi pitänyt katkaista heti alkuun, se venyi puolentoista vuoden pituiseksi. Mutta tulos oli se, että tuberkuloosini paheni ja suhde päättyi siihen, että mies hylkäsi minut. Tietämättömyyteni ja tyhmyyteni kadutti ja hävetti eikä minulla ollut rohkeutta palata kirkkoon, koska olin hyljännyt Jumalan. Vaivuin epätoivoon, kun koin olevani Jumalan ja ihmisten hylkäämänä. Päiväni kuluivat ahdistuksessa kuolemaa ajatellen.

Jäätyäni yksin, kun kansakoululaiset veljeni ja siskoni olivat menneet kouluun ja isäni töihin, vuodatin katumuksen kyyneleitä, itkin itkemällä eikä kyynelillä ollut loppua. Kun jonkin ajan kuluttua hiukan rauhoituin, kuulin omilla korvillani hyvin selvästi äänen sanovan: ”Jumala on rakkaus.”

Ääni kuului sekä aivan korvieni vierestä ja tuntui samalla tulevan hyvin kaukaa. Sillä hetkellä ymmärsin selkeästi, että Jumala on rakkaus. Vaikka Jumala oli kaiken aikaa rakastanut minua, olin kääntänyt Hänelle selkäni ja tavoitellut vain omaa onneani. Vaikka olin kulkenut omaa itsekästä tietäni eläen synnissä, Jumala ei ollut hyljännyt minua synteihini, vaan oli antanut elämäni kipua murtaakseni kovan ja itsepäisen sydämeni ja avatakseni silmäni voidakseen pelastaa minut. Siihen asti vain kuolemaa miettinyt sydämeni muuttui sillä hetkellä ja elävä toivo täyttyi sen.

Niihin aikoihin kuulin, että norjalaiset lähetit olivat aloittaneet kokousten pidon Nishi-Akasiin lähellä. Olisin halunnut mennä mukaan, mutta yksin lähteminen arvelutti. Kun seuraavan

vuoden maaliskuussa sain ystävän, joka myöskin halusi lähteä kirkkoon, aloimme yhdessä käydä kokouksissa.

Nyt ymmärsin hyvin lähetyssaarnaajan puheet. Jumalan sana aivan tulvi janoiseen sieluuni. Halu päästä kuulemaan sanaa oli niin suuri, että joka päivä odotin innokkaasti lauantain raamattupiirejä ja sunnuntain jumalanpalveluksia.

Eräänä päivänä, kun terveydentilani huolestutti minua kovin, nousin ylös keskellä yötä muiden jo nukkuessa ja rukoilin hartaasti: ”Jumala, armahda minua syntistä. Pyydän, paranna sairauteni. Jos teet niin, niin luovutan koko elämäni Jumalan käyttöön.” Vaikka en ymmärtänyt, mitä Herran käyttöön antautuminen käytännössä tarkoitti, nuo sanat kuitenkin suustani nousivat.

Saman vuoden (1950) syyskuussa tapahtui Koben Luterilaisen Raamattukoulun aloitusjuhla. Jumalanpalveluksen jälkeen Nishi-Akashin kirkosta lähti juhlaan useita henkilöitä. En tienänyt, miksi he menivät. Mutta seuraavana päivänä lähetyssaarnaaja Eiklin apulaisena toiminut T-veli kysyi minulta, olisinko halukas opiskelemaan Raamattukoulussa. Vastasin heti, että haluaisin. Eräs Eiklin suosittelu sisar ei työesteiden vuoksi päässytkään aloittamaan Raamattukoulussa. Siksi Eikli oli pyytänyt etsimään hänen paikalleen jotakuta toista.

Luennot alkoivat jo seuraavana päivänä, joten tein nopeasti valmistelut ja aloitin koulunkäynnin. Vasta koulussa sain tietää oppilaaksi valittavan vaatimukset. Asianomaisen piti olla kristitty, joka oli lukenut kerran koko Vanhan ja uuden testamentin läpi. Koska minua ei oltu vielä kastettu enkä ollut lukenut kuin vain osia Raamatusta, en täyttänyt ehtoja. Mutta minut hyväksyttiin poikkeuksellisesti kuunteluoppilaaksi ja kuukautta myöhemmin varsinaiseksi opiskelijaksi.

Sen vuoden joulukuussa minut kastettiin Nishi-Akashin kirkossa 15 muun kanssa. Kuukautta myöhemmin eräs toisen kirkkokunnan opiskelija kysyi minulta, oliko minulla pelastusvarmuus. Koska halusin jotain varmaa, mihin tarttua, luin rukoillen Raamattua. Johanneksen evankeliumin 15. luvun 16 jae puhutteli minua väkevästi:

”Ette te valinneet minua, vaan minä valitsin teidät ja asetin teidät sitä varten, että menisitte ja kantaisitte hedelmää ja että teidän hedelmäanne pysyisi ja että Isä antaisi teille, mitä sitten anottekin häneltä minun nimessäni.”

Sain varmuuden siitä, että minä en ollut valinnut Herraa, vaan Herra oli valinnut minut.

Kun valmistuin ensimmäisen vuoden kurssilta kesäkuussa 1951, aloimme yhdessä T-veljen kanssa toimia evankelistaharjoittelijoina Nishi-Akashin seurakunnassa. Kahden vuoden harjoittelun jälkeen jatkoin Raamattukoulun toisen vuoden kurssille. Mutta heti kurssin alussa tuberkuloosini jälleen paheni. Jouduin Hyogon läänin keuhkotautiparantolaan. Myös siellä oli raamattupiiri ja sunnuntaiset jumalanpalvelukset. Sain siellä hyviä uskonystäviä ja opin monia asioita ihmissuhteista ja laajemmasta yhteiskunnasta, sillä olin kasvanut paljossa kuin kaivossa asuva sammakko. Aika merkitsi minulle suurta kasvua ja olen siitä kiitollinen. Siellä tutustuin myös mieheeni, josta tuli myöhemmin pastori.

Jälkeenpäin asioita ajatellessa näen, että Jumala kuuli rukoukseni antautua Hänen käyttöön ja johdatti minut yllättävällä tavalla Raamattukouluun ennen kuin unohdin, mitä olin rukoillut.

En voi olla ylistämättä Jumalaa, joka varta vasten valitsi minut ansiottoman ja maailmassa arvottomana pidetyn. (1989, 1955)

Entä sinä?

Oletko sinä ehkä menettänyt toivosi rakkaittesi pelastumisen suhteen? Oletko ehkä masentunut nähdessäsi, miten syvässä paatumuksessa suurin osa kansastamme vaeltaa? Muista, että Jumalan viimeinen tahto ei ole kansamme paaduttaminen, vaan se, että kansastamme löytyisi edes pieni pyhä siemen, parannukseen taipuvien joukko. Siksi meidän ei tule lakata rukoilemasta omiemme ja kansamme ja Israelin puolesta eikä lakata julistamasta lain ja evankeliumin sanaa niille ihmisille, joiden luokse Herra meidät kulloinkin johtaa.